

Arrest

nr. 94 550 van 4 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 3 januari 2013 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 december 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 januari 2013 om 16 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die *loco* advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 22 augustus 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 9 oktober 2002 ten aanzien van verzoekers een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad van State.

1.3. Bij arrest nr. 147.805 van 27 juli 2005 verwierp de Raad van State het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

1.4. Op 30 mei 2007 en op 23 mei 2008 werd verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5. De gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juni 2009 de beslissing waarbij verzoekers hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een tijdelijk verblijf te worden gemachtigd werd ingewilligd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 16 augustus 2010 verzoekers tot een verblijf van onbepaalde duur te machtigen.

1.7. Op 31 augustus 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de intrekking van aan verzoekers toegestane verblijfsmachtigingen.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 november 2012 de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen en de beslissing van 31 augustus 2012 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.9. Bij arrest nr. 94 430 van 21 december 2012 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 27 november 2012.

1.10. Op 28 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoekers dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [G. V.], adviseur(1)(2) wordt aan de genaamde [...], die de Russische nationaliteit heeft, alias [...] die de Russische nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Er wordt voorlopig geen inreisverbod opgelegd, conform het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 94430 van 21.12.2012, dat aan DVZ op 27.12.2012 werd overgemaakt, waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2012 wordt opgeschort. De RVV oordeelt immers dat het opleggen van een inreisverbod een moeilijk te herstellen schade t.o.v. het schoolgaand kind van betrokkene inhoudt.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum.

Gezien betrokkene gedurende meer dan tien jaar fraude heeft gepleegd middels het gebruik van een valse

identiteit en valse documenten, is het weinig waarschijnlijk dat betrokkene vrijwillig gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Er bestaat dan ook een risico tot onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1° van de wet van 15/12/1980.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Op 08.06.2009 verkreeg betrokkene een tijdelijk recht op verblijf van één jaar in het Rijk. Op 16.08.2010 werd aan betrokkene een recht op verblijf van onbepaalde duur in het Rijk toegekend. Bij beslissing van 31.08.2012 werd echter een einde gesteld aan dit recht op verblijf, nadat was gebleken dat betrokkene manifest identiteitsfraude had gepleegd en gebruik had gemaakt van valse documenten met het oog op het bekomen van een recht op verblijf. Teneinde deze beslissing te verantwoorden, wordt de beslissing van 31.08.2012 geciteerd:

“Art 13 § 2 bis van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkenen doen een asielaanvraag op 22.08.2000 onder de volgende identiteiten: Meneer zou [R. V. Y.] noemen geboren te Grozny Pervomayskoye op 23.02.1959, mevrouw haar naam zou [R. E. N.] zijn en zij werd geboren op 00.00.1961 te Grozny. Het gezin heeft op dat moment één kind [R. D. V.] geboren in 1984 te Grozny, in 2004 wordt [R. A.] geboren. Om hun identiteit te bewijzen legt het gezin interne russische paspoorten voor met de nummers 710509 voor [V.]; en 709105 voor [E.].

Betrokkenen beweren gehuwd te zijn in 1982 ze werkten als zelfstandige ondernemers in de textiel. Ze verklaren de Russische nationaliteit te hebben en van Russische origine te zijn. Wanneer in juni 1999 de oorlog begint willen betrokkenen vluchten, maar ze hebben niet de middelen om het land te verlaten.

Ze werden vervolgd door Tsjetsjeense Wahabiten sinds 1991 omwille van het feit dat ze Orthodox zijn. Als gevolg hiervan verhuisden ze naar Znamenskoye, waar ze bij Tsjetsjeense vrienden logeerden. Ze verbleven er van juni 1999 tot augustus 2000.

Wanneer er 's nachts Tsjetsjenen kwamen om Russische burgers te zoeken hield betrokkene zich verborgen in een kelder, waarna ze gevlucht zijn. Op 29.08.2000 beslist het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus aan de betrokkenen te weigeren daar betrokkene strijdige verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waardoor zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

De betrokkenen doen voor het eerst een aanvraag tot regularisatie op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 op 14.11.2002 maar deze werd onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.04.2007. Op 22.06.2007 dienen betrokkenen een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980, voor zichzelf en hun minderjarige kinderen. Bij deze aanvraag tot regularisatie worden opnieuw de interne Russische paspoorten voorgelegd, die betrokkenen reeds voorlegden bij hun asielaanvraag als bewijs van identiteit, de betrokkenen verwijzen hierbij naar hun langdurig verblijf op het grondgebied, integratie, en de scolariteit van kinderen en werkwilligheid. Bovendien zou het volgens hun raadsman een schending van het artikel 8 van het E.V.R.M. uitmaken indien betrokkenen zouden gedwongen worden om terug te keren naar de Russische Federatie. Op 16.05.2008 wordt ook deze aanvraag tot regularisatie onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 1 augustus 2008 dienen betrokkenen opnieuw een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 betrokkenen verwijzen opnieuw naar integratie, het feit dat zij geen feiten van openbare orde zouden gepleegd hebben. Ingevolge deze aanvraag tot regularisatie wordt het verblijf van betrokkenen

geregulariseerd voor een bepaalde duur op basis van de instructies van de minister van 27.03.2009. Het betreft hier immers een familie met schoolgaande kinderen waarvan de asielpcedure langer dan één jaar heeft aangesleept. Op 16.08.2010 werd de verblijfsmachtiging die werd toegekend aan de betrokkenen voor een bepaalde duur omgezet in een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur alweer na voorlegging van bovengenoemde interne Russische paspoorten.

Op 20.01.2011 doen de betrokkenen een nieuwe aanvraag tot regularisatie op basis van het art 9 bis van de wet van 15.12.1980 en dit maal onder hun ware identiteit. In werkelijkheid noemen betrokkenen [K. V. Y.]geboren op 07.02.1957 te Pougatchev; [K. E. N.]geboren op 15.05.1958 te Saratov en [K. D. V.] geboren op 02.01.1980 te Saratov. De gegevens van hun jongste dochter die geboren werd in België bleven ongewijzigd. Betrokkenen leggen bij deze aanvraag een geboorteakte voor voor meneer [K.] en mevrouw [N.]; en Mevrouw [K.]; alsook een huwelijksakte en uit[t]reksels uit hun interne Russische paspoorten. Betreffende hun naamswijziging wordt door hun raadsman de volgende verklaring gegeven: "Mijn cliënten informeerden mij dat zij uit schrik voor represailles vanuit hun thuisland tijdens hun verblijf in België in het kader van hun asielaanvraag een andere naam, alsook een andere geboortedatum als geboorteplaats hebben gebruikt. Op 16.07.2012 wordt eveneens een geldig internationaal paspoort voorgelegd op naam van [K. V.].

Uit dit alles valt af te leiden dat betrokkenen een frauduleuze asielaanvraag hebben ingediend bij de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verklaarden hun land te hebben verlaten omwille van etnische problemen in hun land van herkomst. Betrokkenen beweerden geboren te zijn in Grozny. In Grozny zouden zij problemen hebben gehad met Tsjetsjenen omwille van hun Russische herkomst. Ter staving van hun asielaanvraag legden betrokkenen interne Russische paspoorten voor waarin hun identiteitsgegevens, zoals deze werden opgegeven bij hun asielaanvraag, werden bevestigd. Nu blijken betrokkenen niet alleen een andere identiteit te hebben, maar ook zijn ze allen geboren in een heel andere streek in Rusland, volgens het voorgelegde paspoort zou meneer geboren zijn in Pougatchev en zijn vrouw en hun oudste dochter zijn geboren in Saratov. Hieruit blijkt dus dat zowel de documenten die betrokkenen hebben voorgelegd bij hun inschrijving, als de het verklaarde vluchtmotief, vals waren (of wat de documenten betreft, dat deze hen minstens niet toebehoorden). Ook later bij hun aanvragen tot regularisatie hielden zij vast aan deze valse motieven en valse identiteiten.

De regularisatieaanvraag op basis waarvan zij een tijdelijke verblijfsmachtiging hebben verkregen in het Rijk werd ontvankelijk verklaard omdat deze aanvraag vergezeld ging van Russische identiteitsbewijzen. Ook de aanvraag op basis waarvan zij later een verblijfsmachtiging hebben bekomen van onbepaalde duur ging vergezeld van diezelfde documenten. Daar nu blijkt dat deze documenten vals zijn, of minstens niet toebehoren aan betrokkenen, kunnen deze documenten niet worden aanv[aa]rd als een identiteitsbewijs van betrokkenen. Derhalve kunnen we stellen dat deze aanvraag, indien men destijds had geweten dat deze documenten vals waren, of niet aan de betrokkenen toebehoorden, door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk zou bevonden zijn, aangezien zij niet vergezeld gingen van de nodige identiteitsbewijzen. Bovendien werd aan betrokkenen een verblijfsmachtiging toegekend omwille van het feit dat de duur van hun asielpcedure langer dan één jaar heeft aangesleept en dat zij in dat jaar schoolgaande kinderen hadden. Daar betrokkenen een volledig frauduleuze asielaanvraag hebben ingediend kunnen we stellen dat de duur van hun asielpcedure enkel en alleen te wijten is aan de foutieve informatie en de valse documenten die door de betrokkenen werden verstrekt aan de Belgische asiel- en migratieinstanties. Bovendien werd hun dochter bij hun aankomst in België als minderjarige aangegeven terwijl zij in werkelijkheid de leeftijd van 18 jaar al had bereikt bij haar aankomst in België. Dina was op het moment van haar aankomst in België dus niet schoolplichtig, en heeft alleen maar scolariteit genoten in België doordat het gezin bij hun aankomst in België valse identiteitsgegevens heeft opgegeven. Hieruit kan worden besloten dat zowel de scolariteit van de kinderen als de integratie van het gezin enkel en alleen voortvloeit uit de valse en misleidende informatie die ze verschaften aan de Belgische asiel- en migratie instanties, en de valse documenten die door betrokkenen werden gebruikt ter ondersteuning van hun asielaanvraag en regularisatieaanvragen. Derhalve hebben zij een regularisatie van hun verblijfstoestand bekomen op basis van valse en misleidende informatie en van valse documenten, of documenten die hen op dat moment minstens niet toebehoorden.

In navolging van bovenvernoemd wetsartikel en van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient het recht op verblijf van de betrokkenen te worden ingetrokken."

Bovendien werd door het OCMW van Aalst op 28.12.2012 bevestigd dat de familie sinds juni 2009 een uitkering ontving (de vader als gezinshoofd van 2009 tot 2012, ten bedrage van 19585,31 euro, de oudste dochter ten bedrage van 967.72 euro). Gezien zij op frauduleuze wijze een verblijfsvergunning

hebben verkregen, zal aan de bevoegde instanties meegedeeld worden dat de mogelijkheid bestaat dat de sociale steun die deze familie onterecht ontvangen heeft, op basis van een op frauduleuze wijze verkregen verblijfsrecht, kan teruggevorderd worden.

Gezien betrokkene gedurende meer dan tien jaar fraude heeft gepleegd middels het gebruik van een valse identiteit en valse documenten, is het weinig waarschijnlijk dat betrokkene vrijwillig gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Er bestaat dan ook een risico tot onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1° van de wet van 15/12/1980. Een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding is dan ook noodzakelijk.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Ook bij de beoordeling van de toepasselijkheid van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgemerkt dat volgehouden fraude, onder meer, over identiteit, daargelaten verklaringen die in het kader van het asielrelaas die door de Commissairs-generaal ongeloofwaardig werden geacht, de belangenafweging, in het nadeel van betrokkene doet overhellen, te meer omdat door toedoen van onderhavige beslissing de eenheid van het gezin niet wordt bedreigd, integendeel.

Gelet op de fraude en het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit is er geen sprake van een voortgezet verblijf en aldus ook niet van enige inmenging. En zelfs al zou er sprake zijn van inmenging, dan nog wordt ten overvloede benadrukt dat de onderhavige beslissing in verband kan worden gebracht met de legitieme doelstellingen van artikel 8, tweede lid E.V.R.M.. Immers, in het arrest Nunez tegen Noorwegen (nr. 55597/09 van 28 juni 2011) bevestigt het E.H.R.M. in § 90 van het arrest dat de overheden de mogelijkheid hebben om op te treden tegen voortgezette fraude door een verwijderingsmaatregel als belangrijk ontradingsmiddel tegen flagrante en repetitieve inbreuken tegen de wetgeving te gebruiken. Te dezen is er manifest sprake van repetitieve inbreuken, gezien de familie Koudriatchov in haar asielprocedure alsmede in haar eerste regularisatieaanvragen van 14.11.2002, 21.06.2007 en 01.08.2008 een valse identiteit heeft gebruikt, die bovendien in de regularisatievragen van 21.06.2007 en 01.08.2008 werd ondersteund door identiteitsdocumenten die manifest niet toebehoorde aan de familie.

DVZ is nooit van plan geweest de familie te scheiden en respecteert zodoende het familieleven. De oudste dochter heeft zich door onder te duiken zelf onttrokken van de mogelijkheid samen met haar ouders te vertrekken en is verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich nu bevindt. Zij kan steeds samen met haar ouders het grondgebied verlaten.

DIT BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN VERVANGT HET DOOR DE RVV GESCHORSTE BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN VAN 27.11.2012, DAT DOOR DEZE NIEUWE BESLISSING VERVALT. De RVV schorst in haar arrest van 21.12.2012 immers niet de intrekking van het verblijfsrecht van 31.08.2012. Deze beslissing blijft met andere woorden gehandhaafd en op basis daarvan kan een bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg van de intrekking van het verblijfsrecht verantwoord worden.

Een opsluiting van de familie blijft verantwoord gezien in haar arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Gent van 27.12.2012 (met referte 2012/PGG/004373 en 2012/KC35/000105) de wettelijkheid van de opsluiting heeft bevestigd."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing op zeer korte termijn kunnen uitgevoerd worden, aangezien zij reeds opgesloten zijn met het oog op hun repatriëring. Zij menen dan ook dat het indienen van een gewoon schorsingsverzoek geen aanleiding kan geven tot een tijdige beslissing. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering *in casu* niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 94 430 van de Raad dat op 21 december 2012 werd gewezen.

Zij geven volgende toelichting:

“DOORDAT,

De bestreden beslissing uitgaande van de verwerende partij d.d. 28.12.2012 vermeldt als volgt:

“Er wordt voorlopig geen inreisverbod opgelegd, conform het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 94430 van 21.12.2012, dat aan DVZ op 27.12.2012 werd overgemaakt, waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2012 wordt opgeschort De RVV oordeelt immers dat het opleggen van een inreisverbod een moeilijk te herstellen schade t.o.v. het schoolgaand kind van betrokkene inhoudt.”

TERWIJL,

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het voormelde arrest als volgt:

*“Daartegenover staat dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoekers door de tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan, gezien het feit dat zij reeds geruime tijd in België verblijven en er een einde zal worden gesteld aan hun leven in België en dat van hun minderjarig kind dat hier geboren is en er school loopt, temeer nu er een inreisverbod geldt van vijf jaar zodat het, zoals verzoekers dat stellen, *onmogelijk is herstel te bieden voor de dramatische gevolgen van een uitwijziging die een einde stelt aan een jarenlang verblijf ”*

Vervolgens besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:

“De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 27 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod, wordt bevolen. ”

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de gehele beslissing bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod werd bevolen en niet enkel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod werd bevolen.

In zijn motivering om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te komen haalt de Raad niet enkel het moeilijk te herstellen schade t.o.v. het schoolgaand kind van verzoekers in aanmerking, doch

alsmede het reeds langdurig verblijf van verzoekers in België en de integratie van verzoekers in België en het feit dat het schoolgaand minderjarig kind van verzoekers in België werd geboren.

Dit blijkt o.a. uit het woord 'temeer' gebruikt in de motivering wat volgens het Van Dale Handwoordenboek Hedendaags Nederlands zoveel betekent als 'nog meer, zoveel meer'. (stuk 5)

Dit wijst er derhalve op dat er meerdere redenen zijn waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn voormeld arrest tot het besluit kwam om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 27 november 2012 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod te bevelen.

Door het feit dat de verwerende partij de voormelde bestreden beslissing waarvan sprake in voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2012 vervolgens intrekt en een nieuwe beslissing houdende de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering zonder rekening te houden met alle redenen die de Raad in overweging heeft genomen om tot zijn besluit van schorsing bij dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging te komen, schendt de verwerende partij het gezag van gewijsde van het voormelde arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 94 430 van 21 december 2012 met dezelfde partijen in het geding.

Het gezag van gewijsde houdt in dat het voormeld arrest voor partijen bindend is en dat met name in latere processen tussen dezelfde partijen onbetwistbaar vastligt wat de rechter omtrent de rechtsbetrekking tussen deze partijen in de uitspraak heeft beslist.

ZODAT,

De aangevoerde schending van het gezag van gewijsde vaststaat."

3.3.1.2. De Raad merkt op dat het feit dat in het arrest nr. 94 430 van 21 december 2012 werd geoordeeld dat verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde verweerder niet verhindert om de beslissingen waarvan de tenuitvoerlegging bij voormeld arrest werd geschorst in te trekken en nieuwe beslissingen te nemen waarbij tegemoet wordt gekomen aan de *prima facie* door de Raad vastgestelde onwettigheid. Het gegeven dat de *in casu* bestreden bestuurlijke beslissingen, net zoals de voorgaande beslissingen, aanleiding zouden kunnen geven tot een moeilijk te herstellen nadeel impliceert niet dat deze beslissingen niet overeenkomstig de wet genomen zouden zijn. Verweerder dient bij er bij het nemen van een bestuurlijke beslissing op toe te zien dat deze beslissing niet door een onwettigheid is aangetast en het komt de Raad slechts toe te verifiëren of de bestreden beslissingen aanleiding kunnen geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien zou blijken dat een ernstig middel werd aangevoerd.

Verzoekers lijken ook uit het oog te verliezen dat verweerder in de in voorliggende zaak bestreden beslissingen een evenredigheidstoetsing heeft doorgevoerd en duidelijk heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat verzoekers hun banden in het Rijk niet kunnen worden weerhouden om hen alsnog tot een verblijf te machtigen.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 110 *terdecies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de bijlage 4 van het koninklijk besluit tot wijziging van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer van 19 juni 2012.

Hun betoog luidt als volgt:

"DOORDAT,

De bestreden beslissing uitgaande van de verwerende partij d.d. 28.12.2012 vermeldt bovenaan "BIJLAGE 13 septies" en is opgesteld overeenkomstig het model zoals voorgeschreven zoals bijlage 4 bij het Koninklijk besluit van 19 juni 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer.

De titel van een "bijlage 13 septies" luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. "

De verwerende partij heeft echter in de titel van de bestreden beslissing de woorden "inreisverbod" doorgehaald.

Vervolgens in de bestreden beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende zin doorgehaald "Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd. "

TERWIJL,

Artikel 110terdecies van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 als volgt luidt:

"Aan de onderdaan van een derde land die zich bevindt in de situatie die bedoeld wordt in artikel 7 of in artikel 74/14 en in artikel 74/11, van de wet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, overeenkomstig de bijlage 13sexies, betekend.

Aan de onderdaan van een derde land die bedoeld wordt in het eerste lid, wordt wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, een bijlage 13septies, overeenkomstig de bijlage 13septies, betekend. "

Zowel uit de tekst van artikel 110terdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 als uit de bijlagen 3 en 4 bij het Koninklijk besluit van 19 juni 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer, zijnde de bijlage 13sexies en een bijlage 13septies blijkt zeer duidelijk dat de bijlage 13sexies en de bijlage 13septies steeds met een inreisverbod dienen afgeleverd te worden en dat er vervolgens voor de verwerende partij geen keuzemogelijkheid is wanneer zij voormelde bijlage 13sexies of een bijlage 13septies gebruikt.

De verwerende partij kon derhalve niet met eigen geschrift de woorden en de zinsnede, de bewoordingen van de bijlagen zoals voorgeschreven door het Koninklijk besluit van 19 juni 2012 eigenhandig aanpassen door deze door te halen.

Er is bovendien geen keuzemogelijkheid gelaten aan de verwerende partij in de bijlage 13sexies, noch in de bijlage 13septies, noch in artikel 110terdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 om al dan niet een inreisverbod op te leggen.

Wanneer gebruikt wordt gemaakt van de bijlage 13sexies en de bijlage 13septies dient er een inreisverbod opgelegd te worden.

ZODAT,

De aangevoerde schending van artikel 110terdecies van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de bijlage 4 bij het Koninklijk besluit van 19 juni 2012 vaststaat."

3.3.2.2. Uit artikel 110terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan worden afgeleid dat aan een onderdaan van een derde land een bevel om het grondgebied te verlaten middels een bijlage 13septies kan worden betekend indien aan volgende cumulatieve vereisten is voldaan:

- hij bevindt zich in een situatie die bedoeld wordt in artikel 7 of artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet
- hij bevindt zich in een situatie zoals bedoeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet
- hij maakt het voorwerp uit van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers zich bevinden in een situatie zoals bedoeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verblijven immers op het Belgische grondgebied zonder te beschikken over een geldig visum.

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Verweerder heeft in voorliggende zaak van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Er kan dan ook niet besloten worden dat verzoekers zich niet in een situatie bevinden zoals omschreven in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hun standpunt dat steeds een inreisverbod dient te worden opgelegd indien wordt geopteerd om gebruik te maken van en bijlage 13septies vindt geen steun in een gezamenlijke lezing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 110terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Verzoekers stellen ook niet ter discussie dat zij het voorwerp uitmaken van een beslissing tot vasthouding.

Een schending van artikel 110terdecies van het koninklijk besluit en van de mogelijkheid om een bijlage 13septies aan te wenden kan dan ook niet worden vastgesteld.

Er is de Raad daarenboven geen bepaling bekend die verweerder zou verbieden om een reglementair model dat wordt gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen aan te passen ten einde rekening te houden met een door de wetgever voorziene mogelijkheid en/of om een rechterlijke uitspraak te respecteren.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.3.1. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis, 13, § 2bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de “instructies van 27/03/2009”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van “de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”.

Ter onderbouwing van hun standpunt stellen zij het volgende:

“DOORDAT,

De bestreden beslissing motiveert : “De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf

(...) Daar betrokkenen een volledig frauduleuze asielaanvraag hebben ingediend kunnen we stellen dat de duur van hun asielprocedure enkel en alleen te wijten is aan de foutieve informatie en de valse documenten die door de betrokkenen werden verstrekt aan de Belgische asiel- en migratie instanties,

(...) Hieruit kan worden besloten dat zowel de scolariteit van de kinderen als de integratie van het gezin enkel en alleen voortvloeit uit de valse en misleidende informatie die ze verschaften aan de Belgische asiel- en migratie instanties ...

(...)

In navolging van bovenvernoemd wetsartikel en van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” dient het recht op verblijf van de betrokkenen te worden ingetrokken”

TERWIJL,

de bestreden beslissingen van intrekking van verblijf aldus niet afdoende vermelden op welke wijze de fraude doorslaggevend is geweest in het bekomen van de verblijfstitel voor verzoekers die middels de beslissingen wordt ingetrokken terwijl dit tot de essentie van artikel 13 §2 bis VW behoort.

De bestreden beslissingen onmogelijk gegrond konden worden op het principe "fraus omni et corrumpit" in de mate de wettekst zelf bepaalt dat de fraude "doorslaggevend" moet zijn tot het bekomen van de verblijfstitel en dus duidelijk niet "elk bedrog" tot de wettige intrekking van een verblijfstitel kan leiden zoals de toepassing van dit algemeen rechtsprincipe veronderstelt.

De gelijk in het middel ingeroepen wettelijke bepalingen inzake de motiveringsplicht tevens bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden wat dus duidelijk niet het geval is.

Overwegende dat de formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande in de aangeving, in het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grond uitmaken van de rechtshandeling.*

Dat deze verplichting werd in de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn en dat bepaalt "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." In de commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres 1992. page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.*

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, JX, 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en L. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St, nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat er eveneens sprake is van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon.

Dat de interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

EN TERWIJL,

Dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissingen eerst de feiten aanhaalt en de gepleegde fraude opwerpt, om vervolgens te stellen dat zowel de lange duur van de asielprocedure als de scholing van verzoekers' oudste dochter [D.] "enkel en alleen" te wijten zijn aan het gebruik van valse identiteitsdocumenten.

Dat dit vooreerst uiterst betwistbaar is en niet gemotiveerd wordt in welke mate deze foutieve gegevens gevolgen konden teweeg brengen voor de behandelingsduur van de asielprocedure welke conform de instructies van de Minister bepalend kan zijn geweest voor de toekenning van het verblijf.

Dat verwerende partij niet (afdoende) motiveert in welke mate deze valse informatie toelaat te stellen dat "de duur van hun asielprocedure enkel en alleen te wijten is aan de foutieve informatie en de valse documenten die door de betrokkenen werden verstrekt".

Dat deze conclusie allesbehalve logisch of duidelijk is en elk motivering desbetreffend ontbreekt.

Zonder enige motivering daaromtrent kan, gelet op het gewicht van deze beslissing die een einde stelt aan jaren verblijf, enkel gesteld worden dat de Belgische staat in deze manifest onredelijk tot haar besluit gekomen en dit standpunt een schending uitmaakt van artikel 13§2bis van de VW.

Dat de tegenpartij niet ernstig kan betwisten dat de duur minstens evenzeer veroorzaakt is door gegevens eigen aan de procedure, administratie, de organisatie en werkdruk en de veelheid van te behandelen dossiers, minstens motiveert zij niet hoe de fraude in casu de duur van de procedure heeft bepaald.

De voorbeelden en overige asielzaken (zonder enige vorm van fraude) die langer dan een jaar, zelfs veel langer duurden, zijn legio voor die periode.

Dat evenmin wordt gemotiveerd in welke mate dit gegeven (de fraude) doorslaggevend is geweest daar waar het dossier evident aantoonde dat niet zozeer de duur van de procedure dan wel de lange verblijfsduur (2000-2008), de scholing en de integratie van deze familie doorslaggevend zijn geweest bij de beslissing.

Beide ouders werken en hebben zich op normale wijze ingeschreven in het maatschappelijk leven, hebben een auto gekocht, hebben sociale activiteiten enz.

Dat ook nog moet gewezen worden dat verzoekers twee kinderen hebben, die op het moment van het indienen en beoordelen van de betreffende aanvraag tot machtiging van verblijf van 2008 schoolgaand waren.

Hun jongste dochter, [A.], geboren te Aalst in 2004, was en is vandaag nog onbetwistbaar minderjarig en heeft altijd in België school gelopen.

De oudste dochter is intussen zelf teruggekeerd naar Rusland.

De Raad is in het kader van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Er dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissingen er vanuitgaan dat verzoekers geen toepassing van de regularisatie instructies van 27/03/2009 hadden kunnen vragen omdat de oudste dochter meerderjarig was en dus niet meer schoolplichtig en de fraude dus bepalend is geweest om als het ware aan de voorwaarden te voldoen, terwijl dit niet correct is : aangezien [A.] wel minderjarig was en school liep, voldeed de familie ook zonder de begane fraude aan de voorwaarden van de instructies.

Dit gegeven kan dus ook niet als “doorslaggevend” worden beschouwd in de zin van de Wet, minstens motiveert men dit niet.

Het is evident niet aan de Raad om dergelijke lacunes in de motivering te dekken.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Het begrip “afdoende motivering” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en een a posteriori controle aan de rechter dient toe te laten zonder dat deze zich in de plaats van de administratie kan stellen.

Welnu de verwerende partij motiveert op geen enkele wijze hoe en of de fraude doorslaggevend is geweest in de toekenning van de verblijfsaanvraag en precies door zich verder op het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” te steunen schendt zij manifest artikel 13§2 bis Vw.

Gelet op de duur van het verblijf, de periode die verlopen is tussen de nieuwe aanvraag van 18 januari 2011 en de intrekking van het verblijf 1 jaar en 8 maanden later op 31/08/2012 kunnen toch ernstige vragen gesteld worden bij het “doorslaggevend karakter” van de fraude bij de toekenning van het verblijf nu de verwerende partij al die tijd blijft stil zitten en geen enkele maatregel neemt om op grond van die beweerdelijk doorslaggevende fraude onmiddellijk een einde te stellen aan het verblijf.

Dat verwerende partij vooraf ook concludeert dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard moest worden aangezien verzoekers niet over geldige identiteitsdocumenten beschikten.

Dat de beslissingen op dit punt behept zijn met een contradictie, nu verzoekers in het kader van hun nieuwe en hangende regularisatieaanvraag per 20/01/2011 hun echte paspoorten hebben gebruikt en dat op geen enkele wijze op de nieuwe aanvraag 9bis is geantwoord in de bestreden beslissingen zoals blijkt uit het tweede middel.

Dat de eerste bestreden beslissingen absoluut onredelijk zijn in de mate dat het precies verzoekers zijn die de ware toedracht zelf aanbrachten door het neerleggen van de geldige geboorteakte, huwelijksakte en uittreksels van de paspoorten : verwerende partij haalt de onbeschikbaarheid van deze stukken aan om de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag van 2008 te betwisten maar op de aanvraag conform artikel 9bis Vw ingediend per brief van 20/01/2011 die precies de voorlegging van deze stukken inhoudt en een nieuwe aanvraag tot regularisatie van verblijf uitmaakt, antwoordt zij op geen enkele wijze.

Dit houdt tevens een gebrek in in de motiveringsplicht geviseerd door de artikelen in het middel.

ZODAT,

De schending van de in het middel aangevoerde wetsbepalingen vaststaat.”

3.3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers

neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kennen, zodat *prima facie* het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Waar verzoekers betogen dat niet wordt gemotiveerd waarom de fraude die zij pleegden als doorslaggevend wordt beschouwd gaan zij voorbij aan het gegeven dat verweerder in dit verband het volgende stelde:

“De regularisatieaanvraag op basis waarvan zij een tijdelijke verblijfsmachtiging hebben verkregen in het Rijk werd ontvankelijk verklaard omdat deze aanvraag vergezeld ging van Russische identiteitsbewijzen. Ook de aanvraag op basis waarvan zij later een verblijfsmachtiging hebben bekomen van onbepaalde duur ging vergezeld van diezelfde documenten. Daar nu blijkt dat deze documenten vals zijn, of minstens niet toebehoren aan betrokkenen, kunnen deze documenten niet worden aanv[aa]rd als een identiteitsbewijs van betrokkenen. Derhalve kunnen we stellen dat deze aanvraag, indien men destijds had geweten dat deze documenten vals waren, of niet aan de betrokkenen toebehoorden, door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk zou bevonden zijn, aangezien zij niet vergezeld gingen van de nodige identiteitsbewijzen.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet dat, behoudens in de gevallen waarbij een vreemdeling hiervan is vrijgesteld – wat *in casu* niet blijkt –, een vreemdeling die tot een verblijf wenst te worden gemachtigd zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument. Verweerder kon derhalve oordelen dat, nu verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsdocument voegden dat hun ware identiteit weergaf, hij werd misleid met betrekking tot een gegeven dat doorslaggevend was voor de toekenning van de verblijfsmachtiging.

Verzoekers voeren aan dat verweerder ook niet heeft toegelicht waarom hij van oordeel is dat de duur van hun asielprocedure enkel en alleen te wijten is aan de foutieve informatie die door hen werd verstrekt. Er dient evenwel te worden geduid dat verweerder niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (RvS 13 december 2006, nr. 165.918). Tevens moet worden geduid dat voormelde overweging een overtollig motief betreft en dat kritiek op een overtollig motief niet dienstig is. De vaststelling dat verzoekers niet langer over een verblijfsrecht beschikken omdat het verblijfsrecht waarover zij beschikten werd ingetrokken ingevolge de vaststelling dat zij gebruik maakten van valse of vervalste identiteitsdocumenten en dat zij ook niet beschikken over een visum volstaat immers op het eerste zicht om verzoekers toe te laten te begrijpen waarom hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, nadat reeds is vastgesteld dat verzoekers hun verblijfsrecht werd ingetrokken, de motieven die aanleiding gaven tot deze beslissing nogmaals nader toe te lichten in een daaropvolgende beslissing. Verzoekers dienen erop gewezen te worden dat de beslissing van 31 augustus 2012, waarnaar door hen in hun middel gerefereerd wordt als “*de eerste bestreden beslissing*” niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep.

De motivering van de bestreden beslissingen is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt *prima facie* ook niet dat de artikelen 9bis of 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

Verzoekers stellen dat de duur van hun asielprocedure kan veroorzaakt zijn door gegevens die eigen zijn aan de procedure, de administratie, de werkdruk en de veelheid van de te behandelen dossiers en dat zij na de afwijzing van hun asielaanvraag nog jaren in het Rijk verbleven en zij er een leven opbouwden. Dit standpunt en de verwijzing naar “*instructies van 27/03/2009*” doen evenwel geen afbreuk aan de niet ter discussie staande vaststelling dat zij valse en misleidende informatie verschaften aan de Belgische asielinstanties om op die wijze, tijdens de behandeling van hun asielaanvraag, in het Rijk te kunnen verblijven, dat zij vervolgens illegaal in het Rijk bleven en dat zij, met gebruikmaking van valse of vervalste stukken, een verblijfsmachtiging verwierven.

De beschouwingen van verzoekers laten niet toe om zonder meer te besluiten dat verweerder het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel zou miskend hebben.

Verzoekers, die niet betwisten, dat zij een verblijfsrecht verwierven door valse of vervalste stukken voor te leggen, kunnen ook niet in redelijkheid voorhouden dat verweerder het vertrouwensbeginsel en het

rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden door een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan personen die van wie werd vastgesteld dat zij misbruik maakten van de asielprocedure en die, door gebruik te maken van valse of vervalste stukken, een verblijfsmachtiging verwierven.

Met hun beschouwingen tonen verzoekers daarnaast *prima facie* niet aan dat verweerder niet alle nuttige gegevens bij zijn beslissing heeft betrokken of dat hij een "fout" zou hebben gemaakt.

Verzoekers maken voorts niet aannemelijk welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat verweerder de bestreden beslissingen sneller had kunnen nemen.

De Raad kan tevens niet inzien waarom het standpunt van verweerder dat indien in het verleden zou zijn vastgesteld dat de door hen gebruikte identiteitsstukken vals of vervalst waren hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk zou zijn verklaard in contradictie is met het gegeven dat nog geen standpunt werd ingenomen omtrent een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij authentieke stukken werden voorgelegd. Er dient trouwens te worden gesteld dat het indienen van een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verweerder niet verhindert om hen een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.4.1. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, eerste tot en met derde lid, 9bis, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Zij stellen het volgende:

"DOORDAT,

Verzoekers een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 op datum van 18/01/2011 bij de burgemeester van hun woonplaats. Verzoekers een bevel tot het grondgebied te verlaten betekend kregen en vasthouding met het oog op verwijdering op 28/12/2012, zijnde de bestreden beslissing.

TERWIJL,

Er geen enkele beslissing is genomen aangaande deze aanvraag tot machtiging tot verblijf die is ingediend en de motivering tot intrekking van de beslissing van verblijfsmachtiging bezwaarlijk als verwerping van de nieuwe aanvraag kan worden beschouwd.

Een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en betekend zonder rekening te houden met een ingediende en hangende aanvraag tot machtiging van verblijf dd. 18/01/2011, waarop geen antwoord kwam. (stuk 2)

TERWIJ,

de opgeworpen wettelijke bepalingen stellen dat elke administratieve beslissing op volledige wijze, afdoende en concreet dient gemotiveerd te worden.

Dat verzoekers, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissingen aangeven, niet "in illegaal verblijf werden aangetroffen".

De motivering is behept met een contradictie en maakt dus een gebrekkige motivering uit die kan gesanctioneerd worden door Uw Raad op grond van artikel 62 VW en de artikelen 1,2,3 van de Wet op de motivering van bestuurshandelingen.

Dat verzoekers op 18/01/2011 een aanvraag tot regularisatie conform artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 en op grond van hun naamswijziging indienden bij het gemeentebestuur te Aalst samen met de bijhorende stavingsstukken (stuk 2).

Dat zij wel een beslissing dd. 31/08/2012 ontvingen op 27/11/2012 waarbij een einde gesteld werd aan hun verblijf conform artikel 13 van de Wet van 15/12/1980 ten gevolge van de opgeworpen fraude en hun onbeperkt verblijf werd ingetrokken.

Dat dit echter geenszins een beoordeling inhoudt van de ingediende regularisatieaanvraag in 2011, en dat over deze hangende procedure dan ook nog geen beslissing werd genomen.

Dat de huidige bestreden beslissing ook geenszins gewag maakt van deze nog lopende procedure.

Dat daarover elke motivatie ontbreekt.

Dat er, ter herhaling, vanaf die datum en vóór het eerste bestreden bevel d.d. 27.11.2012 en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 28.12.2012 er geen enkele negatieve beslissing bekend gemaakt is aan verzoekers inzake hun regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9bis.

Dat moet vastgesteld worden in casu dat het bevel om het grondgebied te verlaten de beslissing betreffende een hangende aanvraag tot machtiging van verblijf voorafgaat.

Dat, ondanks de kennis over deze nieuwe elementen, verwerende partij geenszins motiveert waarom deze laatste aanvraag niet in aanmerking wordt genomen.

Dat in dit kader dezelfde en gekende elementen nog dienen beoordeeld te worden, zijnde het langdurig verblijf, sociale en professionele integratie, schoolgaande kind, ...

Dat dan ook niet wettig kan gemotiveerd worden dat verzoekers zich in illegaal verblijf werden aangetroffen en dat het behoort dat de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten dienaangaande worden genomen en betekend.

Overwegende dat in januari 2011 een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend op basis van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 die niet in rekening werd gebracht.

Wat neerkomt op een onbestaande, of minstens onvoldoende motivering (in die zin Raad van State nr. 100.587 van 7 november 2001).

Dat verzoekers nieuwe aanvraag verschillende buitengewone omstandigheden impliceerden, zoals de lokale duurzame verankering, de mogelijkheden tot werk, de talrijke opgebouwde relaties op Belgische bodem, de integratie, ...waarop de bestreden beslissingen geen enkel antwoord geven.

Dat verweerster deze nieuwe aanvraag niet kan ontkennen of negeren, gezien haar eigen motivering en loutere vermelding van het indienen van de aanvraag in kwestie.

Dat vaak werd besloten, dat hoewel de Minister of zijn gemachtigde beschikt over een ruime en discretionnai[r]e appreciatiemarge, zij hun beslissing steeds en gedetailleerd dienen te motiveren, rekening houden met alle gegevens eigen aan de zaak en waarvan zij kennis hebben kunnen nemen (CE, arrêt n°75.643, 2.9.1998, Adm. Publique, octobre 1998, 204-205, arrêt n°107294 du 4 juin 2002, arrêt n° 109462 du 17 juillet 2002).

Dat de Raad van State inderdaad al meermaals beslist heeft dat de verwerende partij zich moet uitspreken over de aanvraag tot machtiging van verblijf alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren (C.E., arrest n° 176.988 van 22/11/2007 en arrest n° 156.424 du 15/03/2006).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze rechtsspraak meerdere malen bevestigd en heeft geoordeeld:

«En l'espèce, le moyen soulevé par la partie requérante s'articule sur une abondante jurisprudence du Conseil d'Etat dont il ressort que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans avoir préalablement examiné une demande pendante d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3. de la loi du 15 décembre 1980, peut dans diverses situations qu'il est difficile, en l'état du dossier, de catégoriser, constituer une violation des dispositions visées au moyen » (CCE, n°844 du 19 juillet 2007 dans l'affaire 10.351/111). »

Vertaald : "In casu baseert het middel (...) zich op een ruime rechtsspraak van de Raad van State volgens dewelke het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorafgaandelijk een aanvraag tot machtiging te hebben onderzocht op grond van artikel 9.3 van de Wet van 15 december 1980 (...) een schending kan inhouden van de artikelen gevisieerd in het middel"

Dat de Raad het handelen van de administratie al gesanctioneerd heeft (vrije vertaling) « wanneer de aanvraag tot machtiging van verblijf wel degelijk aan verwerende partij ter kennis werd gebracht voor de betekening van de bestreden beslissing en zij hier niet op geantwoord heeft ». (CC.E., n° 4.584 van 10 décembre 2007 ; CC.E. n° 7,927 van 27 februari 2008),

Zie ook: C.CE. 31 juillet 2008 n° 14,731 et 14.736 die dit koppelen aan een mogelijke schending van een fundamenteel recht.

In casu is het niet te ontkennen dat de bestreden beslissingen fundamentele rechten zoals artikel 8 EVRM, recht op gezins- en privéleven in het gedrang brengen gelet op het zeer lange verblijf in België.

ZODAT,

Niet kan worden weerhouden dat de bestreden beslissingen afdoende werd gemotiveerd conform de voornoemde wettelijke artikelen.

De schending van de in het middel aangevoerde wetsbepalingen ook hier vaststaat."

3.3.4.2. Allereerst moet worden herhaald dat de loutere indiening van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekers legaal op het grondgebied verblijven en niet verhindert dat het onwettig karakter van hun verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het feit dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden diende dan ook niet betrokken te worden bij de motivering van de bestreden beslissingen.

Daarnaast moeten worden toegelicht dat alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissingen werden genomen verweerder verzoekers hun verblijfsmachtiging heeft ingetrokken, zodat hij vervolgens kon concluderen dat zij "in illegaal verblijf werden aangetroffen".

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat verweerder heeft gemotiveerd dat de bestreden beslissingen niet kunnen beschouwd worden als een inmenging in het gezins- en familieleven, aangezien deze beslissingen niet tot gevolg hebben dat hen enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnemen. Deze stelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekers hun verblijfsrecht reeds werd ingetrokken bij beslissing van 31 augustus 2012. Verweerder heeft, blijkens de motivering van de bestreden beslissingen, ook nagegaan of er geen, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting op hem rust om verzoekers alsnog tot een verblijf te machtigen. Hij heeft in dit verband toegelicht dat de voortgezette fraude die door verzoekers werd gepleegd zwaarder doorweegt dan de belangen die zij zelf kunnen laten gelden. Gelet op de rechtspraak van het EHRM en de gegevens eigen aan het dossier is deze zienswijze niet kennelijk onredelijk (cf. EHRM 14 februari 2012, nr. 26.940/10, Antwi v. Noorwegen). Verweerder heeft ook gesteld dat het gezinsleven hoe dan ook niet in het gedrang komt en aangegeven dat de gezinsleden samen dienen te vertrekken. Er kan bijgevolg niet worden voorgehouden dat verweerder geen "fair-balance"-toetsing heeft doorgevoerd en de uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichtingen niet heeft gerespecteerd.

De toelichting van verzoeker bij het vierde middel laat *prima facie* niet toe een schending van de artikelen 7, eerste tot en met derde lid, 9bis, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Het vierde middel is niet ernstig.

3.3.5.1. Verzoekers voeren in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 7, eerste tot en met derde lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Zij stellen het volgende:

“EN DOORDAT,

Artikel 74/14 voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten de mogelijkheid moet open laten voor een periode van vrijwillige uitvoering.

TERWIJL, de Dienst Vreemdelingenzaken geen termijn heeft voorzien om het grondgebied te verlaten, maar evenmin afdoende motiveert hoe het concrete geval van verzoekers kan geordend worden onder de bepaalde uitzonderingen op deze regel.

Overwegende dat de artikelen 7, 1e lid bepaalt dat ;

« Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; »

Dat deze bepaling enkel de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ter kennis gegeven 27/11/2012.

Dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te dien einde wordt besproken in artikel 7, 2e en 3e lid, die voorzien dat :

« Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. »

Dat alinea 4 zelf bepaalt dat:

« De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. »

Dat deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 19 januari 2012, inwerking getreden sinds 27 februari 2012.

Dat deze geïntegreerde bepalingen die de Europese Richtlijn « terugkeer » omzetten, aantonen dat de vrijheidsberoving een autonome beslissing uitmaakt en dat zij moet beschouwd worden als een ultieme maatregel.

Dat wat betreft de autonomie van de beslissing en het niet automatisch karakter ervan moet aangegeven worden dat de wetgever nooit de automatische werking van de maatregel tot detentie heeft gewild.

Dat in deze context deze laatste wenste dat naast het bevel om het grondgebied te verlaten ook de beslissing tot vrijheidsberoving zelf zou gemotiveerd worden en de transparantie van « de proportionaliteit van de gekozen optie » zou weergeven (Ch. Des mises en acc., 27/10/1995, RDE, 1996, n°88,p. 218).

Dat het Hof van Cassatie zelf heeft bepaald dat « de motiveringsplicht van de vrijheidsberoving niet te vermengen is met die van de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten » (vrije vertaling, Cass. 2è ch., 18 décembre 1996)

Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overwegende dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot vasthouding adequaat moeten gemotiveerd worden zowel ten aanzien van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 als ten aanzien van de criteria van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de huidige alinea 2 van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de Minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid biedt de vreemdeling terug te leiden in de gevallen voorzien in artikel 74/14 par. 3.

Dat artikel 74/14 voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten de mogelijkheid moet open laten voor een periode van vrijwillige uitvoering, gedurende dewelke de vreemdeling vanuit eigen wil zal kunnen vertrekken.

Dat de eerste paragraaf in die zin bepaalt :

« De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. »

Dat artikel 74/14 § 2 bepaalt :

« Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. »

Dat de uitzonderingen op deze termijn worden opgesomd in paragraaf 3 van het artikel dat bepaalt dat :

« § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

...

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.»

Dat het tweede en derde lid van artikel 7 de verwijzing maken naar artikel 74/14, § 3 en de gevallen voorzien waarin de vreemdeling verwijderd kan worden.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens een termijn heeft gegeven om het grondgebied te verlaten en laat staan dat verzoeker er spontaan gevolg kon aan geven.

Terwijl artikel 74/14, geïntegreerde bepaling door de Richtlijn «terugkeer», ter herhaling, voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten de mogelijkheid moet open laten voor een periode van vrijwillige uitvoering, gedurende dewelke de vreemdeling vanuit eigen wil zal kunnen vertrekken.

Dat hetzelfde artikel hierop uitzonderingen voorziet.

Dat deze termijn nog niet verstreken was.

Dat de bestreden beslissingen bepalen dat er een risico is op onderduiken.

Dat verzoekers een hier een langdurig verblijf hadden en hun leven gedurende meer dan 10 jaar hadden opgebouwd en dus geenszins een "onderduikgedrag" vertoonden.

Het kind is geschoold en wordt zo maar uit de schoolomgeving geplukt wat traumatiserend is.

De ouders zijn werkzaam en hebben een vast adres.

Dat deze fraude bovendien niet "gedetecteerd" werd, maar verzoekers uiteindelijk zelf en op spontane wijze hebben aangegeven een foutieve naam te hebben gebruikt, de wijziging wensten door te voeren en hun motieven hiertoe hebben verduidelijkt.

Dat zij hun verblijfstitel wensten te bekomen op basis van hun werkelijke identiteit.

Dat echter de enkele vermelding/opsomming van de gepleegde fraude geenszins aantoonst dat er effectief een risico is op onderduiken, mede gelet op verzoekers' lange en aanhoudende verblijf in België.

Dat dit dus niet volstaat om de bepalingen van de Richtlijn en de wet naast zich neer te leggen.

Dat in cam in ieder geval geen verband wordt aangetoond tussen het gebruik van een valse identiteit en valse documenten in het verleden en een huidig risico op onderduiken.

Dat deze redenering dus niet wettelijk verantwoord is, noch redelijk is.

Dat de bestreden beslissing geenszins in casu motiveert in welke mate het concrete geval van verzoekers kan geordend worden onder de hoger geciteerde uitzonderingen van artikel 74/14 6 §3.

Overwegende dat artikel 3 van de Richtlijn definieert :

"7, „risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht; ”

Dat artikel 7 van de Richtlijn dus aangeeft dat een bevel een termijn dient na te leven» aangepast aan de specifieke situatie, voor vrijwillige terugkeer en dat deze termijn slechts in bepaalde gevallen inferieur mag zijn aan 7 dagen.

Dat de bestreden beslissing bepaalt dat er een risico is op onderduiken, zoals aangegeven in voornoemd artikel in de Richtlijn en hernomen in artikel 74/14 van de Wet van 15/12/1980.

Dat echter in deze laatste nationale omgezette wetsbepaling, in tegenstelling tot wat opgelegd wordt via artikel 3, 7°, van de Richtlijn, geen objectieve vastgelegde criteria ter beoordeling van het risico op onderduiken werden bepaald.

Het aangepaste artikel 1 van de Wet van 15/12/1980 voegt wel een definitie toe van het risico op onderduiken, namelijk :

"11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen ”

Deze objectieve en ernstige elementen werden niet verder bepaald in 'in wetgeving vastgelegde criteria'.

Dat evenmin de bestreden beslissingen zich op dergelijke criteria kunnen steunen.

Dat bijgevolg geen toepassing kan gemaakt worden van deze onvolledig getransponeerde uitzonderingsregel in de Richtlijn.

Dat, ter herhaling, de bestreden beslissingen geenszins duidelijk aangeven hoe verzoekers' situatie passen in deze definities.

Dat de beslissing inzake onwettelijk toepassing maakt van het criterium 'risico op onderduiken om een bevel af te leveren zonder enige termijn.*

ZODAT,

Niet kan worden weerhouden dat de bestreden beslissingen afdoende werd gemotiveerd conform de voornoemde wettelijke artikelen.

De schending van de in het middel aangevoerde wetsbepalingen ook hier vaststaat.”

3.3.5.2. In de mate dat verzoekers aangeven de wettigheid van de beslissing tot vasthouding die geïncorporeerd is in de bestreden beslissingen in vraag te stellen kan de Raad enkel, met verwijzing naar wat bepaald is in artikel 71 van de Vreemdelingenwet, benadrukken dat hij geen rechtsmacht heeft om hieromtrent een standpunt in te nemen.

Wat betreft het feit dat verweerder verzoekers niet de kans heeft gegeven om vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten geven verzoekers zelf terecht aan dat de wetgever deze mogelijkheid heeft voorzien in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en gemotiveerd dat er een risico bestaat dat verzoekers zullen onderduiken. Hij heeft hierbij uiteengezet dat de vrees dat verzoekers zullen onderduiken gegrond is op de vaststelling dat zij gedurende meer dan tien jaar een valse identiteit en valse documenten gebruikten. Verzoekers laten verstaan niet akkoord te gaan met deze motivering en voeren aan dat zij over een vast adres beschikken en zelf aangaven een “foutieve” naam gebruikt te hebben, maar maken hiermee niet aannemelijk dat de visie van verweerder dat eens zij wisten dat hun verblijf zou beëindigd worden, zij niet zouden pogen onder te duiken om hun onwettig verblijf verder te zetten kennelijk onredelijk of incorrect is.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat de wetgever heeft nagelaten in de wet duidelijk te bepalen op basis van welke criteria, kan besloten worden dat er een risico op onderduiken bestaat, moet worden gesteld dat de wetgever in artikel 1 van de Vreemdelingenwet heeft bepaald dat moet worden nagegaan of er “een actueel en reëel risico om zich te onttrekken aan de autoriteiten” bestaat en dat hierbij rekening moet worden gehouden met “objectieve en ernstige elementen”. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder zich niet aan deze norm heeft gehouden of dat de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven niet correct werden omgezet in het nationaal recht. Tevens moet worden gesteld dat verzoekers, in zoverre verzoekers kritiek lijken te willen leveren op de wet, zij hiermee niet aantonen dat er ernstige middelen bestaan die toelaten te concluderen dat de in voorliggende zaak bestreden beslissingen dienen geschorst te worden.

Uit de uiteenzetting van verzoekers kan *prima facie* geen schending van de artikelen 7, eerste tot en met derde lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet afgeleid worden.

Het vijfde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK